

Sygn. akt I C 986/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: Ilona Pasternak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 marca 2014 r.

sprawy z powództwa A. S., R. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w Ł.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powódki A. S. kwotę 80 000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powoda R. S. kwotę 80 000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 3) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 4) zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powódki A. S. i powoda R. S. solidarnie kwotę 3 617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 5) nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 8260,37 złotych (osiem tysięcy dwieście sześćdziesiąt siedem złotych i dwadzieścia osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
- 6) w pozostałym zakresie nieuiszczone koszty sądowe przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 986/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 grudnia 2012r. powodowie A. S. i R. S. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. kwot po 135 000,00zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 18 czerwca 2008 roku w miejscowości kol. O., gm. D. syn powodów M. S. zginął w wypadku samochodowym. Sprawca wypadku P. M. kierując pojazdem marki I. (...) o nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w Ł. ne polisy F. (...). Postanowieniem z dnia 10 września 2008 roku postępowanie karne w sprawie RSD 1504/08 o czyn z art. 177§ 1 i 2 k.k. zostało umorzone z powodu śmierci sprawcy wypadku. Szkoda została zgłoszona w dniu 10

maja 2011 roku. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w dniu 16 sierpnia 2011 roku na rzecz rodziców zmarłego – powodów A. S. i R. S. kwoty po 15 000,00zł.

Zmarły M. S. był jedynym dzieckiem powodów. Syn był bardzo związany z rodzicami. Wspierał swoich rodziców, zarówno w zwykłych bieżących sprawach życia codziennego jak i w chorobie. Powodowie nie są w stanie pogodzić się ze śmiercią swojego dziecka. Poczucie osamotnienia, straty i bólu wpłynęło na wycofanie się powodów z wielu sfer aktywności życiowej, powodowie nie są w stanie cieszyć się życiem, ograniczyli kontakty towarzyskie. Codziennie odwiedzają grób swojego dziecka. Obecnie powodowie samotnie muszą borykać się ze zwykłymi sprawami życia codziennego, utracili możliwość opieki i pomocy ze strony syna w przyszłości.

Żądana kwota ma w ocenie powodów ma stanowić kompensatę bólu i cierpienia odczuwanego przez nich na skutek śmierci syna. (pozew k.2 - 3)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w Ł. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Wskazał nadto, iż jako ubezpieczyciel nie ponosi on odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych osób najbliższych zmarłego na skutek wypadku. Podał, że art. 446 § 4 kc przewidujący instytucję zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie ma zastosowania do zdarzeń sprzed jego wejścia w życie tj. 3 sierpnia 2008 r., zaś art. 448 kc w zw. z art. 23 i 24 kc jest normatywnie inną konstrukcją i zgodnie z częścią poglądów doktryny i orzecznictwa nie stanowi on podstawy do zasądzania zadośćuczynienia dla osób pośrednio poszkodowanych śmiercią osoby bliskiej. Nadto pozwany zakwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia jako niezasadną. Odnośnie żądania odsetek wskazał, że powinna nią być data wyrokowania. Ponadto podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznał i wypłacił powodom łącznie kwotę 30 000,00zł. tytułem odszkodowania (odpowiedź na pozew k.42 – 48).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2008 roku w miejscowości O., gm. D. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć na miejscu poniósł M. S. – syn powodów A. i R. S. (bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu k. 7).

Posiadacz pojazdu I. (...) o nr rej. (...) pozostawał ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. (bezsporne).

Pozwany uznając roszczenie co do zasady , decyzją z dnia 16 sierpnia 2011 roku przyznał i wypłacił powodom łącznie kwotę 30 000,00zł. tytułem odszkodowania (okoliczność bezsporna).

W dacie zdarzenia M. S. miał 34 lata. Był żonaty, miał troje dzieci. Mieszkał razem z żoną i dziećmi przy tej samej ulicy co rodzice, około 1,5 km. od rodziców. Miał wykształcenie zawodowe, zaczął pracować zawodowo około miesiąc przed śmiercią. Powodów łączyły z synem silne więzy rodzinne i emocjonalno-uczuciowe. Spędzali razem święta, inne uroczystości. Syn był dla nich oparciem, pomagał w pracach domowych, remontach, naprawach, przy pracach w sadzie. Obecnie utrzymują kontakt z synową, pomagają jej w wychowaniu wnuków (dowód z przesłuchania powódki k. 64v., powoda k.64v., zeznania świadków T. P. k.64v., Z. S. k. 64, , opinia biegłego psychiatry dot. A. S. k.76 - 79, biegłego psychiatry dot. A. H. k.80 - 82).

Śmierć syna była dla powodów ogromnym wstrząsem. Głęboki uraz psychiczny, którego doznali wówczas powodowie spowodował u nich zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne.

Nasilone cierpienia psychiczne trwały około roku, w późniejszym okresie następowało stopniowe ustępowanie symptomów. W jego stanie występowały symptomy z kręgu: przygnębienie, pesymistyczne ruminacje, rozpamiętywanie urazowego wydarzenia jakim była śmierć syna, anhedonia, ograniczenie kontaktów międzyludzkich. Pojawiły się obawy przed przyszłością, wolno płynący lęk, poczucie utraty sensu działania Stan powoda miał charakter reakcji żałoby, co automatycznie spełniało kryteria długotrwałości. W znacznym stopniu została przepracowana,

jednak do dnia dzisiejszego nie wystąpiło pełne pogodzenie się ze stratą. U powoda nie tylko ze względu na nasilenie objawów, ale i czas trwania zostały przekroczone kryteria, pozwalające na diagnozowanie „zwykłej” reakcji żałoby. Zaburzenia powoda należy uznać za obiektywną, realną, chociaż czysto czynnościową szkodę psychiczną (opinia biegłego psychiatry k.80 – 82, 97).

Zaburzenia przeżywania i przystosowania społecznego nadal utrzymują się u powódki, nasilenie objawów jest mniejsze niż w początkowym okresie po śmierci syna, i jest to zarówno efekt czasu jak i przyjmowania leków przeciwdepresyjnych, których podawanie jest w dalszym ciągu u powódki wskazane. Powódka potrzebuje wsparcia otoczenia i wskazana była w jej przypadku farmakoterapia. Powódka nie wymaga ze względów psychiatrycznych opieki osób trzecich, jest w stanie samodzielnie radzić sobie w czynnościach życia codziennego (opinia biegłego psychiatry k.76 - 79)

Obecnie powodowie w dalszym ciągu wspominają syna. Codziennie odwiedzają cmentarz. Pomagają synowej i wnukom (dowód z przesłuchania powodów k.64v.; zeznania świadków T. P. k. 64v., Z. S. k. 64v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne nie budziły wątpliwości Sądu odnośnie ich autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonych w nich faktów. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez strony.

W sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłego psychiatry M. M. (k. 76 – 78, 80 – 82, 97). W ramach kontroli merytorycznej opinii, Sąd nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości nakazujących odebranie jej przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Biegły wskazał przesłanki przyjętego rozumowania, przedstawił także jego tok oraz opisał zastosowane narzędzia badawcze. Wnioski płynące z opinii są klarowne i wynikają z przyjętych podstaw. W uzupełniającej opinii pisemnej biegły w dostateczny i zrozumiały sposób wyjaśnił wątpliwości zgłaszane przez pozwanego. Sąd nie dopatrzył się w nich błędów logicznych, niezgodności z życiowym doświadczeniem bądź też niespójności z pozostałym materiałem dowodowym. W tych warunkach przedmiotowa opinia posłużyła za pełnowartościową podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd obdarzył wiarą zeznania powodów oraz świadków T. P. i Z. S. odnośnie skutków jakie wywołała śmierć syna w życiu powodów, rodzaju, długotrwałości i intensywności ich cierpień. Zeznania te nie budziły zastrzeżeń Sądu. Ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie oraz o zasady doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części dotyczącej roszczenia głównego, niezasadne natomiast w części dotyczące daty zasądzenia odsetek.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że okoliczności faktyczne dotyczące wypadku z dnia 18 czerwca 2008 roku, śmierci M. S., jak również ich następstwa dla powodów były między stronami praktycznie bezsporne.

Podstawa odpowiedzialności pozwanego była sporna, dlatego też należy wskazać, iż stosownie do treści art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że podstawą odpowiedzialności pozwanego była umowa ubezpieczenia OC zawarta z pozwanym. Z wykładni przytoczonych wyżej norm wynika, że ubezpieczyciel odpowiada

w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody. Przepisy powołanej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07, OSNC 2008/9/96). Niemniej jednak dla porządku wypada wskazać, iż zgodnie z art. 435 § 1 kc w zw. z art. 436 § 1 kc, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność posiadacza samoistnego została zatem ukształtowana na zasadzie ryzyka.

W sprawie bezspornym był fakt, że do przedmiotowego wypadku doszło z winy samoistnego posiadacza pojazdu marki I. (...), za którego zastępczą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany. W niniejszej sprawie odpowiedzialność pozwanego polega na zasadzie ryzyka. Ryzyko to jednak obciąża posiadacza pojazdu w zakresie, w jakim powstanie szkody pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem pojazdu.

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na datę zaistnienia zdarzenia szkodowego przed dniem 3.08.2008 r., mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją art. 446 kc, dokonaną art. 1 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Ustawą tą został wprowadzony do porządku prawnego art. 446 § 4 kc przewidujący zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej i *prima facie* wysuwana bywa teza, jak czyni to strona pozwana, iż przed jego wprowadzeniem brak było przepisu umożliwiającego powodowi bezpośrednie domaganie się zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Jednakże taka wykładnia przepisów obowiązującego ówczesnie stanu prawnego przyjmuje błędnie istnienie luki prawnej, która *de facto* ma charakter pozorny i którą likwiduje konsekwentnie, najnowsze orzecznictwo sądów powszechnych. Najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje, bowiem, na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. i zasady tej nie wyłączał art. 34 przywołanej ustawy ubezpieczeniowej (tak wprost uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 93/12 BSN 2013/1, z dnia 7.11.2012 r. III CZP 67/12, z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/11, z dnia 22 października 2010 roku III CZP 76/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie IV CSK 307/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2007 roku w sprawie I ACA 1137/07). Sąd Okręgowy podziela powyższe wnioski.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powodowie w następstwie śmierci syna doznali krzywdy w postaci cierpień psychicznych. Zasadna jest, tym samym, ocena ich roszczenia poprzez zastosowanie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc. Z przepisu art. 24 § 1 kc wynika, iż nie każde naruszenie dobra osobistego umożliwia wystąpienie z roszczeniami ochronnymi. Jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działanie naruszające będzie bezprawne, tj. sprzeczne z prawem lub godzące w zasady współżycia społecznego. Z art. 24 kc wynika jednak domniemanie bezprawności. Ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa zatem na powodzie. Pozwany zaś, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności, może wówczas wykazać, iż jego działanie naruszające dobro osobiste powoda nie ma charakteru bezprawnego.

W przedmiotowej sprawie oczywiste jest, że śmierć syna powodów była w całości powiązana adekwatnym związkiem przyczynowym z bezprawnym działaniem kierowcy samochodu marki I. (...), za którego ponosi zastępczą odpowiedzialność pozwany.

Katalog dóbr osobistych, do którego odwołuje się art. 23 kc ma charakter otwarty. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane, jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71

Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobra rodziny wymienia także art. 23 kro., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 307/09).

Reasumując powyższe rozważania, należy wskazać, iż spowodowanie wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniósł syn powodów było bezprawnym naruszeniem ich dóbr osobistych w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i prawa do utrzymania więzi rodzinnych.

Na podstawie art. 448 kc kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Ustalenie krzywdy i jej rozmiaru ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210).

W realiach niniejszej sprawy Sąd ustalił, że między A. S. i R. S. a ich synem istniała szczególnie silna więź rodzinna. Syn był niewątpliwie osobą niezwykle ważną w życiu powodów, był dla nich źródłem oparcia. Dawał powodom poczucie bezpieczeństwa i stabilizacji, był oparciem we wszystkich trudnych sytuacjach życiowych.

Z zeznań świadków, oraz powodów wynika, że relacje powodów z synem wykraczały znacznie poza relacje wynikające czysto z więzi rodzinnych, były to relacje również przyjacielskie.

W świetle tych okoliczności należy wskazać, iż śmierć jedyne go syna była dla powodów szczególnie ciężkim doznaniem. Sam wypadek wywołał u powodów silny wstrząs i nagłą zmianę ich dotychczasowego ustabilizowanego życia rodzinnego.

Natomiast śmierć syna była niewątpliwie szokiem i wielkim wstrząsem psychicznym. Wywołała u powodów cierpienia psychiczne oraz zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne o znacznym nasileniu. Mimo, że z czasem ich natężenie słabło, trwał okres przedłużonej żałoby. Powodowie odczuwali i nadal odczuwają wielką tęsknotę, pustkę i żal.

O tym jak głęboko powodowie przeżywali śmierć syna świadczą m.in. ich zeznania oraz zeznania świadków. Powódka korzysta od tamtego czasu również z pomocy psychiatry. Powodowie ograniczyli także kontakty ze znajomymi. Śmierć jedyne go syna zburzyła w rodzicach poczucie stabilizacji i bezpieczeństwa.

Niewątpliwie utrata syna nadal odczuwana jest przez A. S. i R. S. w codziennym życiu, o czym świadczą chociażby ich codzienne wizyty na cmentarzu. Z opinii psychiatrycznej wynika, że nadal utrzymują się u powodów zaburzenia przeżywania i przystosowania społecznego, choć aktualnie mają one mniejsze nasilenie. Nadto należy pod uwagę wziąć fakt, że powodowie utracili syna który zmarł w wieku 34 lat, a zatem w wieku, w którym dopiero rozpoczynał dorosłe życie. Rodzice nadal utrzymują kontakt z jego żoną i dziećmi.

Z drugiej jednak strony, miarkując wysokość zadośćuczynienia, Sąd miał również na względzie, że występujące zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne powodów mają podłoże wieloczynnikowe i w dużej mierze są spowodowane strukturą ich osobowości. Ich natężenie obecnie nie wpływa dezorganizująco na ich codzienne funkcjonowanie..

W konsekwencji, mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że krzywda A. S. i R. S. będzie w całości zrekompensowana zadośćuczynieniem w wysokości po 80 000,00zł. Jest to suma adekwatna do ustalonego w sprawie zakresu i nasilenia

cierpień powodów, czasu ich trwania, przy uwzględnieniu nadal odczuwanych negatywnych emocji. Jest ona właściwa dla złagodzenia odczucia krzywdy, a jednocześnie utrzymana w rozsądnych granicach. Sąd zasądził zatem na rzecz powodów kwoty po 80 000,00 zł, w pozostałej zaś części Sąd oddalił powództwo.

Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc odsetki ustawowe od następnego dnia po dniu wyrokowania. W ocenie Sądu dopiero okoliczności ujawnione w toku postępowania pozwoliły na pełne ustalenie wysokości zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu długotrwałości cierpień powodów. Okoliczności te nie były natomiast w pełni znane w dacie wskazanej w pozwie – tj. 16 maja 2011 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wynika z art. 98 §1 i 2 kpc.

W punkcie 5 wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8 260,37zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych. W pozostałej części Sąd przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.